

[Justitsministeren.]

Punkter er der heller ikke fulgt noget Princip; vi har bøjet os, selvfølgelig, for de faktiske Forhold eller, som det ærede Medlem siger, de reale Grunde og erkendt, at her er vi nødt til at finde os i juridisk, faktisk og praktisk, at Barnet uden for Ægteskab faar en Særstilling i Samfundet. Lovforslaget paabyder ikke, at Barnet skal opdrages i Forældrenes fælles Hjem, saaledes som Princippet formelt gennemført vilde have krævet, eller at Forældrene skal gifte sig med hinanden. Det giver heller ikke Faderen Forældremyndighed eller Værgemaal, lige saa lidt som det siger, at han skal opfylde sin Forsørgelsespligt ved at modtage Barnet i sit Hjem. Nej, netop ikke, fordi reale Grunde nødvendigjorde i Kraft af Livets Forhold, at Faderens Forsørgelsespligt her erstattedes med en Bidragspligt.

Paa et andet Punkt, som det ærede Medlem nævnte i en anden Sammenhæng, har jeg ogsaa bøjet mig — naturligvis — for de reale Grunde, der talte imod den Ligestilling, som ellers tilstræbes. Det er med Hensyn til de Børn, for hvis Vedkommende Faderskabet ikke kan fastslaas. Det maa erkendes, at det med de Midler, vi har til Raadighed, er umuligt at fastslaa Faderskabet i en Række Tilfælde, hvor Moderen har staaet i Forhold til flere Mænd i Avlingstiden. Reale Grunde, vor nedarvede Lovgivning og den danske Retsbevidsthed taler afgørende imod, at man paa en eller anden Maade udpeger vilkaarligt en eller anden af disse som værende Faderen og lader andre, som i og for sig lige saa godt kunde være det, gaa fri; og baade principielle, reelle og reale Grunde taler afgørende imod at knytte de Retsvirkninger, som følger af det fastslaaede Faderskab, til mere end een Person, da faktisk ikke mere end een kan være Faderen. Vi er derfor nødsaget til her at nøjes med en svagere Retsstilling for vedkommende Barn, nemlig en Bidragspligt knyttet til den Omstændighed, at det er oplyst, at flere Personer har staaet i Forhold til Moderen paa et saadant Tidspunkt, at det er umuligt at afgøre, hvem af dem der virkelig er Faderen. Det er Forholdene, det er de reale Grunde, der tvinger os til at gøre denne Sondring inden for de uden for Ægteskab fødte Børn. Saa maa vi se at komme disse i Kraft af Livet og Forholdene særlig uheldigt stillede Børn til Hjælp paa anden Maade, og til dette specielle Formaal tjener altsaa den Fond, som skulde dannes ved, at alle mulige „Fædre“ kommer til at svare det fulde Bidrag.

Det ærede Medlem mente, at det, at

hver af flere bidragspligtige skal svare det fulde Bidrag, vilde bevirke, at Staten kom til at nyde Fordelen af noget, som anses for i allerhøjeste Grad forkasteligt. Det er nu for saa vidt urigtigt, som Pengene gaar ind i en særskilt Fond, der har det særlige Formaal at støtte Børneforsorgen. Men man kan naturligvis sige, at hvis ikke disse Penge gik til dette Formaal, var det muligt, at Staten kom til paa anden Vis at betale dertil. Men jeg tror nu ikke, at det ærede Medlem er saa moralsk, at han mener, det offentlige ikke kan være bekendt at tage imod Penge, som skal erlægges, fordi Vedkommende har gjort sig skyldig i et forkasteligt Forhold. Noget saadant vilde i hvert Fald for en Justitsminister — og det har det ærede Medlem været længe — være en ganske ejendommelig Betragtning. Jeg maa i saa Henseende henvise ham til, at Bøder, der givet erlægges paa Grund af forkasteligt Forhold, ofte for egentlige strafbare Forhold og egentlige Lovovertrædelser, hidtil uden Indsigelse er indgaaet i offentlige Kasser, efter min Opfattelse til det ærede Medlems fulde Tilfredshed. Jeg har aldrig hørt ham af den Grund sige, at Staten er medskyldig i Lovovertrædelser eller billiger dem, fordi den modtager Bøderne derfor, og ingen kan med nogen som helst Ret sige, at Staten er medskyldig eller billiger, at flere Mænd staaer i Forhold til samme Kvinde, fordi dette kan medføre, at der gaar nogle Penge ind i en Fond til Børneforsorg. Det ærede Medlem skal ikke pludselig blive saa sart igen paa det offentlige Vegne, fordi det nu er andre, der har Magten.

Det ærede Medlem forsøgte i øvrigt at paavise, at det er urimeligt, at flere bidragspligtige hver for sig skal betale det fulde Bidrag, og han hentede i sin Argumentation Eksempler fra Erstatningsretten. I et af disse Eksempler skulde jeg sammen med det ærede Medlem slaa Ruder ud. Jeg protesterede straks mod at være med til den Slags Bedrifter, selv i saa godt Selskab, og jeg vil i Dag protestere mod hele den Argumentation, der hentes fra Erstatningsretten. Hvis vi skulde følge Erstatningsrettens Grundsætninger, kunde der som Regel kun paalægges Bidrag, naar det kunde godtgøres, at vedkommende Person virkelig var Fader til Barnet. Men da dette efter Sagens Natur i mange, mange Tilfælde ikke kan paavises, har man fra gammel Tid knyttet Forsørgelses- eller Bidragspligten til den Omstændighed, at Faderen har haft Samleje med Moderen paa Avlingstidspunktet, uden at der er oplyst Omstændigheder, som godtgør, at Barnet ikke kan være Frugten af dette